

LUPAUS

Näin

uudenvuodenvaihteessa useimmat meistä tekevät lupauksia, joita sitten tavoitellaan alkavan vuoden aikana. Toiselle on tavoitteena laihduttaminen, liikunnan lisääminen, toiselle lupaukset saattavat liittyä hengellisiin kokemuksiin, rukoilemiseen, sanan tutkimiseen ja seurakunnan ohjelmiin osallistumisiin. Sinänsä siinä ei ole mitään väärää, että asettaa itselle päämääriä, joita kohti kulkea. Onhan se ilo jonain päivänä todeta onnistuneensa jossain lupauksessaan ja saavuttaneensa sen tuoman hyvän palkinnon. – Tänään katsahdamme hiukan Raamatun lupauksiin. Lähdetään liikkeelle Jaakobin tekemästä lupauksesta, jonka hän teki tietyssä hetkessä elämänsä vaiheessa.

"Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: 'Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan Sinulle kymmenykset'." 1.Moos.28:20-22

Lukemamme esimerkkitapaus Raamatun lehdistä osoittaa, millaisella kunnioituksella Jaakob suhtautuu Jumalaan, - ja myös paikkaan, jossa Hän kohtasi Jumalan. Jumala oli luvannut hänelle menestymistä ja, että hänen sukunsa tulisi olemaan hyvin suuri. Jopa maa-alue, jossa hän seisoi, luvattiin hänelle ja hänen jälkeläisilleen.

Tuossa vaiheessa Jaakobin elämä näytti inhimillisesti epävarmalta. Varmasti hän ymmärsi, että ilman Jumalan siunausta hänen elämänsä tulisi olemaan vain pieni pyrähdys - vailla sen suurempaa päämäärää. Nyt hänelle oli kuitenkin annettu ihmeellinen viesti, että hänessä tulisi jopa kaikki kansakunnat siunatuiksi!

Jumalan kohtaaminen ja tulevaisuuden näkemien vaihtuminen valtavan suuriin mittasuhteisiin, synnytti Jaakobissa pyhän pelon. Hän päätti antaa tulevasta menestymisestäään kymmenykset Jumalalle!

Voisimmeko me, tämän päivän kristityt tehdä samanlaisia päätöksiä? Antaisimmeko tulevasta menestymisestäämme kymmenykset Jumalalle? Te kisimmeko lupauksia Hänelle, joka kuitenkin on elämän antaja - Hän, joka lopulta kuitenkin omistaa kaikki rikaudet ja taivaallisetkin aarteet?

Haluan kiinnittää vielä yhteen sanaan huomiota, jota Jaakob käytti. Hän sanoi "jos." – Toisin sanoen, hän ei täysin tiennyt, millainen hänen tuleva menestyminen tulisi olemaan, siksi hän lupauksensa tehdessään käytti sanaa "jos." – Hän sanoi: "Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni..." – Tämä antaa meille myös hyvän viitteen siihen, että voimme huolehtia perheestämme odottaen Jumalan johtavan askeleitamme. Saamme työtä tehtäväksemme, elättäksemme perhettämme ja maksaaksemme muut pakolliset velvoitteet. Jos Jumala suo enemmän, eli niin paljon, että voimme antaa omastamme muillekin, siihen on hyvä antaa lupaus kymmenyksistä. Ei kaiketi kukaan pysty maksamaan tyhjästä pussista kymmenyksiä tai avustuksia? Itsekin saatan rukoilla; "Jumala, anna minulle niin paljon, että minulla on antaa Sinulle!" – Tiedän, että jos Jumala haluaa minulta jotain, kyllä Hän antaa sen ensin minulle. Tosin joudun rukoilemaan samaan hengenvetoon myös, että "anna minulle viisautta käyttää varallisuutta niin, että voisin kaikella palvelulla Sinun hyviä tarkoituksiasi." (1.Kor.4:2)

Mistä syntyy sisäinen halu antaa suuri osa tuloista Jumalan käyttöön? Ei varmastikaan toisen ihmisen pyynnöstä tai käskystä. Se ei synny mahtipontisen saarnan vaikutuksesta, vaan niin kuin Jaakobin kohdalla, se halu syntyi **Jumalan kohtaamisessa!**

En itsekään tahtoisi vähäisestä omastani antaa toisille. En edes pysty siihen, mutta Jumalan kohtaamiset ovat muuttaneet mieltäni! Erään kerran, kun pelko työpaikan menettämisestä oli suuri, ja tulevaisuus näytti täysin epätoivoiselta, eteeni tuli Jumalan sanan lupaus;

"Herra vahvistaa sen miehen askeleet, jonka tie Hänelle kelpaa." Ps.37:23

– Tuossa hetkessä sisimpääni laski ylläluonnollinen rauha ja tietoisuus, että olen Hänen käsissään ja Hän pitää minusta huolen. Jumalan läsnäolossa tein päätöksen, että jos työsuhteeni jatkuu ja tällä tavoin pärjään, haluan antaa osan tuloistani Jumalalle. Nyt vuosia tuon hetken jälkeen, olen huomannut, miten Herra on pitänyt kaikesta huolen - siitä huolimatta, että joka tilistä annan osan Hänen valtakuntansa työlle. Tiedän, etten pysty antamaan, ellen itse saa. Mutta haluan pysyä päätöksessäni ja lupauksessani antaa Jumalalle se, mikä Jumalalle kuuluu. Uskon, että Jumala auttaa meitä, kun ojentaudumme Häntä kohti uskossa ja kuuliaisuudessa.

Vapauttavan ja lohdullisen linjauksen voimme nähdä myös Paavalin opetuksesta. Näemme, miten myös hän kytkee antamisen hengellisyyteen – kertoen Jumalan rakkauden olevan sytykkeenä aidolle antamisen halulle. Hän on itse rakkaus – ja täyttyessämme Pyhällä Hengellä, Hänen rakkautensa vaatii meitä elämään tahtonsa mukaisesti. (2.Kor.5:14)

"Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeiden eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; niin kuin kirjoitettu on: 'Hän sirottelee, Hän antaa köyhille, Hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti'. Ja Hän, joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruuaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne hedelmät, niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle." 2.Kor.9:7-11

Näihin sanoihin on hyvä päättää – ajatellen niitä kaikkia lupauksia, mitä Taivaallinen Isämme on meille sanansa antanut. Voimme luottaa Hänen huolenpitoonsa, onhan Hän rikas antaja. Kulkekaamme siis kohti lupauksen täyttymyksiä, niin Jumalan lupauksissa, kuin omien lupaustemme kanssa. Olkoon tuleva vuosi siunattu Jeesuksen haavoitetuissa käsissä!

